

til dem . . . de . . . Tyveknægte, siger jeg rent ud. For hvad er de vel andet? . . . Røvere og Kæltrinepak er de og ikke andet! . . . Men hvad sagde jeg den Gang . . . kan du huske, Hansine? . . . Er det Træhesten, vi skal ha'e igen, sagde jeg. Skal vi Bønder igen være Kvæg for Herremanden? . . .“

Han havde med Besvær rejst sig fra Stolen og ved Hjælp af en Stok bevæget sig et Stykke hen over Gulvet paa et Par store Slæbere. Hans lille krogede og indskrumpede Skikkelse sitrede af Forbitrelse, og hans tandløse Mund hakkede paa Ord, som han ikke kunde faa udtalt. Med den ene Haand lagt om paa Ryggen blev han ved at trisse frem og tilbage i den mørkeste Ende af Stuen, ustandseligt snakkende, og opramsende lange Stykker af gamle Rigsdagstaler, som han i sin Tid havde lært sig udenad og endnu bevarede Ord for Ord i sin enestaaende Hukommelse.

Hansine havde taget sit Tøj af og sat sig hen ved Vinduet.

Hun følte sig i den sidste Tid bestandig mere ilde til Mode ved Synet af Faderen, der, efter at hans Blindhed havde gjort ham det umuligt længer at færdes i Stalden, men navnlig siden han var optraadt som Taler ved det store Protestmøde,